

Sygn. akt IV Pa 63/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Jacek Witkowski (spr.)

Sędziowie : SO Katarzyna Antoniak

SO Elżbieta Wojtczuk

Protokolant : st.sekr.sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko J. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlu (...) w S.

o odszkodowanie i odprawę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego. S.IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 czerwca 2014r. sygn. akt IV P 16/14

oddala apelację.

Sygn. akt IV Pa 63/14

UZASADNIENIE

W pozwie z 8.01.2014r. skierowanym przeciwko pozwanemu Przedsiębiorstwu Handlu (...) w S. powód M. P. domagał się zasądzenia odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę w kwocie 3.283,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1.12.2013r., odprawy w kwocie 3.283,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1.12.2013r. oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Ostatecznie powód domagał się zasądzenia odszkodowania w kwocie określonej w pozwie oraz odprawy w kwocie 3.392,50 zł, zaś pełnomocnik pozwanego wniosła o oddalenie tych żądań.

Wyrokiem z 23 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy w. S.IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. zasądził od pozwanego J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlu (...) w S. na rzecz powoda M. P. kwotę 3.392,50 zł tytułem odprawy z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2013r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddalił;

III. zniósł między stronami koszty procesu;

IV. wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.696,25 zł.

Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

M. P. był zatrudniony u J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlu (...) w S. od 1.08.2008r. na podstawie czterech kolejno zawartych umów o pracę na czas określony, tj. od 1.08.2008r. do 31.07.2010r., od 1.08.2010r. do 31.07.2011r., od 1.08.2011r. do 31.07.2013r. i od 1.08.2013r. do 31.07.2016r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzedawcy - magazyniera w oddziale w S.. W dniu 23.10.2013r. pracodawca wręczył M. P. wypowiedzenie umowy o pracę z dniem 30.11.2013r. pouczając o możliwości i terminie wniesienia odwołania do właściwego miejscowo sądu pracy. Pismem z 9.12.2013r. M. P. wezwał pracodawcę do zapłaty wynagrodzenia za okres dwumiesięczny wypowiedzenia i odprawy w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami od 1.12.2013r. Pismem z 13.12.2013r., doręczonym pracownikowi 18.12.2013r., pracodawca powierzył M. P. wykonywanie dotychczasowych obowiązków na stanowisku magazyniera w oddziale w S.. Od 1.12.2013r. M. P. zarejestrował się w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku.

W ocenie Sądu Rejonowego zasadne było jedynie żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego odprawy.

Powód w myśl art. 6 kc w zw. z art. 300 kp wykazał, że w przedmiotowej sprawie zaszły okoliczności wymienione w art. 8 pkt 2 i art. 10 ust. 1 ustawy z 13.03.2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844 ze zm.) skutkujące nabyciem prawa do odprawy pieniężnej.

Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy wskazuje, że umowa o pracę z powodem została rozwiązana z przyczyn niedotyczących pracowników. Pozwany przyznał, że umowa o pracę została wypowiedziana powodowi z powodu likwidacji oddziału w S., w którym ten pracował.

Spornym faktem była okoliczność, czy likwidacja oddziału w S. była jedyną przyczyną zakończenia między stronami stosunku pracy, czy też wpływ na to miały okoliczności leżące po stronie pracownika. Pozwany twierdził, że dodatkową przyczyną wypowiedzenia powodowi umowy o pracę było nie osiągnięcie założonych wyników i planów sprzedażowych.

Zdaniem Sądu tak określona przyczyna podjęcia decyzji przez pracodawcę nie stanowi przeszkody w nabyciu przez powoda prawa do odprawy. Pozwany w żaden sposób nie wykazał, aby to konkretnie powód swoim zachowaniem doprowadził do niewykonania planów sprzedażowych, zwłaszcza w sytuacji, gdy pracodawca nie zindywidualizował mu takiego planu. Fakt, że cała załoga oddziału nie wykonała przedmiotowych planów nie świadczy automatycznie o tym, że i powód go nie wykonał.

W tym stanie rzeczy zostały spełnione wszystkie przesłanki do nabycia przez powoda odprawy, skoro wyłączną przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie stosunku pracy była przyczyna niedotycząca pracownika, tj. likwidacja oddziału w S., w którym powód pracował przez cały okres zatrudnienia u pozwanego.

Sąd nie podzielił argumentu pozwanego, że żądanie przez powoda odprawy powinno zostać oddalone z uwagi na treść art. 8 kp.

Pozwany nie udowodnił, aby powód naruszył swoim zachowaniem zasady współzycia społecznego (i jakie) oraz, że jego roszczenie jest sprzeczne ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa.

Niezasadne okazało się żądanie odszkodowania za wadliwe wypowiedzenie umowy o pracę.

W piśmie wręczonym powodowi 23.10.2013r. pracodawca pouczył go o możliwości i terminie wniesienia odwołania do właściwego miejscowo sądu pracy.

Zgodnie z art. 264 § 1 kp odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę.

W niniejszej sprawie termin do złożenia tego żądania upłynął 30.10.2013r. Tymczasem roszczenie wynikające z otrzymanego wypowiedzenia umowy o pracę powód zgłosił dopiero 8.01.2014r.

Zgodnie z art. 265 § 1 kp jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa w art. 264 kp, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu (art. 265 § 2 kp). Nadto wystąpienie przez pracownika z powództwem po terminie należy traktować jako zawierające w sobie wniosek o przywrócenie terminu (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 14.03.1986r., III PZP 8/86, OSNC 1986/12/194).

Jak wynika z zeznań powoda przeszkodą uniemożliwiającą mu wniesienie pozwu zawierającego to żądanie był brak wiedzy o skutkach prawnych zawarcia trzeciej umowy o pracę na czas określony. O okoliczności tej powód dowiedział się 1.12.2013r. Skoro wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu, to termin na jego zgłoszenie, a więc i wniesienie pozwu do sądu pracy, minął 8.12.2013r. Wniesiony 8.01.2014r. pozew okazał zatem się spóźniony.

Z uwagi na to, że żądanie odszkodowania zostało wniesione po upływie terminu wynikającego z art. 264 § 1 kp i brak było podstaw do jego przywrócenia, Sąd oddalił powództwo w tym zakresie.

Z kolei niezachowanie przez pracownika terminu do zaskarżenia czynności prawnej pracodawcy rozwiązującej stosunek pracy (art. 264 kp) wyłącza potrzebę rozważania zasadności i legalności przyczyn rozwiązania umowy o pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23.11.2001r., I PKN 693/00, OSNP 2003/22/539).

Z tych przyczyn Sąd uznał, że powód nabył prawo do odprawy pieniężnej, gdyż jego umowa o pracę została rozwiązana wyłącznie z przyczyn niedotyczących pracowników oraz nie nabył prawa do odszkodowania za wadliwe wypowiedzenie umowy o pracę i na podstawie art. 8 pkt 2 ustawy z 13.03.2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844 ze zm.) oraz a contrario art. 45 kp orzekł jak w sentencji orzeczenia.

Z uwagi na częściowe uwzględnienie żądań stron Sąd na podstawie art. 100 kpc wniósł wzajemnie między nimi koszty procesu.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 477² § 1 kpc.

Wyrok ten zaskarżył w drodze apelacji pełnomocnik pozwanego J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlu (...) w S.. Apelujący zaskarżył wyrok w części, a mianowicie pkt. I i IV i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w tym zakresie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego Sądowi I instancji. Dodatkowo na zasadzie art. 368 § 1 pkt 4 kpc pełnomocnik pozwanego wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu pt. Plan sprzedaży i wysokości marży na 2013r. wraz z tabelą dotyczącą oddziału S. na okoliczność potwierdzenia istnienia planów sprzedażowych dla oddziału w S. i nie osiągnięcia założeń tych planów przez pracowników, w tym przez powoda, co zmusiło pozwanego do likwidacji tego oddziału firmy jako nierentownego, a tym samym na okoliczność, iż przyczyny rozwiązania umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracowników nie stanowiły wyłącznego powodu rozwiązania umowy o pracę z powodem.

Autor apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 10 ust. 1 w zw. z art. 8 pkt 2 ustawy z 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników poprzez uwzględnienie powództwa w zakresie żądania dotyczącego odprawy w sytuacji gdy nie wystąpiły wskazane w tych przepisach przesłanki skutkujące nabyciem odprawy pieniężnej;
2. naruszenie przepisów postępowania, tj. naruszenie art. 233 kpc w zw. z art. 227 kpc, polegające na błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęciu przez Sąd I instancji, że wyłączną przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie stosunku pracy była przyczyna niedotycząca pracownika;
3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 477² § 1 kpc, polegające na nadaniu przez Sąd I instancji zaskarżonemu wyrokowi w pkt I rygoru natychmiastowej wykonalności do kwoty w wysokości 1.696,25 zł w efekcie nieprawidłowego uznania, że powództwo powoda jest zasadne w wysokości 3.392,50 zł, a tym samym, że istnieją okoliczności warunkujące nadanie przez Sąd z urzędu wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik podniósł, że nie zostały spełnione przesłanki określone w ustawie o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, bowiem przyczyny rozwiązania umowy o pracę niedotyczące pracowników nie stanowiły wyłącznego powodu rozwiązania umowy o pracę z powodem; pozwany zamknął oddział w S. ponieważ zatrudnieni tam pracownicy nie osiągnęli założonych wyników i planów sprzedażowych; powód zatrudniony na stanowisku sprzedawca – magazynier przyczynił się do nieosiągnięcia wyników finansowych, które dawałyby możliwość kontynuowania działalności oddziału; ocena Sądu, iż pozwany nie wykazał, iż to powód konkretnie swoim zachowaniem doprowadził do niewykonania planów sprzedażowych nie może wykluczać twierdzenia, iż powód jako członek zespołu pracowników Oddziału w S. odpowiedzialny za sprzedaż nie wykonał planów dedykowanych dla całego zespołu powodował m.in. swoim działaniem, że oddział ten od dłuższego czasu był nierentowny; skoro powód nie wykonywał swoich obowiązków w postaci realizowania planów sprzedażowych, to żądanie przez powoda odprawy jest sprzeczne z art. 8 kp. Do apelacji załączony był plan sprzedaży i wysokość marży na 2013r. wraz z tabelą dotyczącą oddziału S..

W odpowiedzi na apelację powód wnosił o jej oddalenie i obciążenie pozwanego kosztami za II instancję wg norm przepisanych. Autor tego pisma procesowego polemizował z treścią apelacji i wskazał, że wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy.

W piśmie procesowym z 16 września 2014r. pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko przedstawione w apelacji. Wnosił o dopuszczenie dowodu z dokumentów załączonych do niniejszego pisma procesowego na okoliczność stanów magazynowych w oddziale firmy w S., otrzymywania szeregu wyróżnień i podziękowań za działalność firmy.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok jest prawidłowy i w związku z tym apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy i ocenił wiarygodność i moc dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 § 1 kpc. Sąd Okręgowy w pełni podzielił dokonane ustalenia faktyczne i ich ocenę pod względem prawnym dokonaną przez Sąd I instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Zarzuty apelacyjne nie znajdują usprawiedliwionych podstaw i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu obraży art. 233 § 1 kpc nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył

ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8 poz. 139 i z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189).

W niniejszej sprawie zasady z art. 233 § 1 k.p.c. nie zostały naruszone, gdyż ocena zgromadzonego materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne zostały dokonane przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i brak jest podstaw do podzielenia stanowiska apelującego co do ich nieprawidłowości.

Ocena mocy i wiarygodności dowodów należy do sądu, a nie do strony. Prawidłowe wywiedzenie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania dowolności przeprowadzonej przez Sąd oceny, w szczególności nieliczenia się z regułami logicznego myślenia lub życiowego doświadczenia. Do tego niezbędne jest odniesienie się przez stronę skarżącą do konkretnie określonych środków dowodowych poddanych ocenie sądu, czego w apelacji brak.

Sąd I instancji przeanalizował dowody, stosując dyrektywy z art. 233 § 1 kpc i ocenił ich wiarygodność według własnego przekonania opartego o wszechstronną analizę zebranego materiału, zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Wnioski wyprowadzone z analizy dowodów nie budzą zastrzeżeń. W wyroku z dnia 12.04.2012r. sygn. akt I UK 347/11 Sąd Najwyższy stwierdził, że same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska. Pogląd ten Sąd Okręgowy podziela w całej rozciągłości.

Sąd Okręgowy przyjął, że trafna jest ocena Sądu I instancji w zakresie stwierdzonej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę dokonanej wobec powoda. Sąd ten trafnie wywodził, iż jedyną przyczyną rozwiązania stosunku pracy powoda była likwidacja jego stanowiska pracy, natomiast przyczyna podnoszona przez pozwanego, jakoby powód swoim zachowaniem doprowadził do niewykonania planów sprzedażowych, zwłaszcza w sytuacji, gdy pracodawca nie zindywidualizował mu takiego planu, jest nieprawdziwa.

Wnioski dowodowe zgłoszone w apelacji Sąd oddalił, uznając, że nie było przeszkód do ich przeprowadzenia przed Sądem I instancji.

Konkludując, Sąd Okręgowy uznał, że apelacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie i z mocy art. 385 kpc ją oddalił.